

ב. דעת רבי מאיר.

בדעת רבי מאיר נחלקו חכמים, מה דין מצורע שנשחט אשמו שלא לשמו, האם יש לו תקנה או לא.

- **לדברי רבי יוחנן**, דעת רבי מאיר, שכשם שלעניין דם יום הכפורים ולוג שמן של מצורע אם לא נשלמה בהם כל הכפרה הרי הם כמי שאינם כלל, כך מצורע שנשחט אשמו שלא לשמו, מאחר שלא נתקיימה בו הכפרה בשלימות, הרי זה בטל לגמרי, ולכן **מביא אשם אחר**, כמי שלא הביא עוד שום אשם. [ולכאורה מצאנו ברייתא בה מבואר כדברים האלו שאשם מצורע ששחטו שלא לשמו או שלא נתן מדמו לבהונות הוא קרב וטעון נסכים וצריך אשם אחר להכשיר את המצורע].

- **ולדברי רב חסדא**, **מודה רבי מאיר** לעניין אשם מצורע, שאם נשחט שלא לשמו, **שלא יוכל להביא אחר**, כי נאמר "וְלָקַח הַזֶּהוּן אֶת הַכֶּבֶשׂ הַאֶחָד וְהִקְרִיב אֹתוֹ לְאִשִּׁים וְאֵת לֶג הַשֶּׁמֶן וְהִנִּיף אֹתָם תְּנוּפָה לְפָנֵי ה' (ויקרא י"ד ב), ללמד, שאין כשר אלא האשם שהונף עם השמן, ואם כן לא יוכל להביא אשם אחר, שלא יונף עם השמן. [ואף ששינוי בברייתא, שבאופן הזה המצורע צריך אשם אחר, אין כוונת הברייתא שיביא אשם אחר, אלא שצריך הוא ואין לו תקנה].

כן פירש רש"י את הסוגיה. אולם ר"ח גרס, שכשנשחט האשם שלא לשמו, הכל מודים שאין זה אשמו, ומביא אשם אחר. וסוגיה זו מדברת באשם שנשפך דמו קודם מתן בהונות, שהוא דומה לדם פר שנשפך קודם גמר המתנות, שנחלקו בו רבי מאיר ורבי אלעזר ורבי שמעון².

מצוות תגלחת בניזיר [ממורט=] שאין לו שערות

כשהנזיר משלים את ימי נזירותו ומביא קרבנות נזירותו, מצווה עליו לגלח, שנאמר, "יַעֲבִיר לֹא יַעֲבֵר עַל רֹאשׁוֹ עַד מְלֵאת הַיָּמִים אֶשֶׁר יִזְיֵר לָהּ" (במדבר ו' ה') עד אותו יום לא יעביר על ראשו תער, אבל באותו יום יעביר. וכן נאמר ביום הבאת קרבנותיו, "וְיִגְלַח הַנְּזִיר פֶּתַח אֶהָל מוֹעֵד אֶת רֹאשׁ נְזָרוֹ". ונחלקו חכמים מה יעשה נזיר שאין לו שערות.

א. דעת בית הלל.

נזיר שאין לו שערות, **אינו צריך** להעביר תער על ראשו ביום מלאת ימי נזירותו³.

² וקא משמע לן, כי היכי דפליגי במתנות השמן, דלא כתיב "אותו", הכא נמי פליגי במתן דם אשם, אף על גב דכתיב "אותו", דמשמע אחד ותו לא, אפילו הכי מביא אחר ... [תוס'].

³ בפרק שלשה מינין גרס איפכא בכל הספרים, בית שמאי אומרים אין צריך, ובית הלל אומרים צריך. ומהלכות הפוכות